

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie

**R. G.** , oskarżonego o przestępstwo z art. 299 § 5 i § 6 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 maja 2020 r. wniosku Sądu Okręgowego w K.

zawartego w postanowieniu z dnia 2 marca 2020 r., sygn. akt II K (...) o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, na podstawie art. 37 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę Sądu Okręgowego w K. o sygn. akt II K (...) do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z..**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 marca 2020 r. Sąd Okręgowy w K. zwrócił się, na podstawie art. 37 k.p.k., do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy R. G., oskarżonego o przestępstwo z art. 299 § 5 i § 6 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu spoza apelacji [...].

W uzasadnieniu przedmiotowego wniosku Sąd Okręgowy w K. wskazał, że do sądu tego pierwotnie skierowany został wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o wydanie wobec R. G. wyroku skazującego za przestępstwa zakwalifikowane z art. 299 § 5 i § 6 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd Okręgowy w K. nie uwzględnił jednak tego wniosku i postanowieniem z dnia 21 października 2019 r. zwrócił sprawę Prokuraturze

Regionalnej w K.. Następnie akt oskarżenia przeciwko R. G. został wniesiony do Sądu Okręgowego w R.. Z uwagi jednak na fakt, że jeden z czynów zarzucanych oskarżonemu związany jest z osobą sędziego Sądu Rejonowego w R. W. O. , wszyscy sędziowie Sądu Okręgowego w R. zostali wyłączeni od rozpoznania sprawy, a ta przekazana została do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K...

W dniu 4 lutego 2020 r. obrońca oskarżonego R. G. złożył wniosek o wystąpienie do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy na podstawie art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu, poza apelację [...], motywując go tym, że jeden z czynów zarzuconych oskarżonemu dotyczy sędziego Sądu Rejonowego w R. W. O. orzekającego w apelacji [...]. Zdaniem obrońcy, możliwość znajomości sędziego, którego dotyczy sprawa, przez sędziów orzekających w Sądzie Okręgowym w K. (z uwagi chociażby na możliwość uczestniczenia w organach plenarnych czy orzekania w ramach delegacji) uzasadnia przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k.

Podzielając argumentację obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w K. zwrócił się, na podstawie art. 37 k.p.k., do Sądu Najwyższego o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Wniosek Sądu Okręgowego w K. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt III KO 102/12). "Dobro wymiaru sprawiedliwości" uzasadnia odstępstwo od zasad właściwości miejscowej sądu i pozwala stosownie do treści art. 37 k.p.k. przekazać sprawę do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi wówczas, kiedy w sprawie zaistnieją tego rodzaju okoliczności, które mogą wpływać na swobodę orzekania sądu miejscowo właściwego, lub tylko powodować w odbiorze społecznym - nawet mylne - przekonanie o niezdolności tego sądu do obiektywnego i rzetelnego rozpoznania

sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt III KO 62/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10).

Zdaniem Sądu Najwyższego, sytuacja, w której jeden z czynów zarzuconych oskarżonemu dotyczy kilkukrotnego wręczenia korzyści majątkowej ustalonemu sędziemu Sądu Rejonowego w R. , w zamian za podjęcie przez niego działań, skutkujących osiągnięciem przez określoną osobą pozytywnego wyniku egzaminu na aplikację sędziowską, następnie egzaminu sędziowskiego a finalnie objęciem przez nią funkcji asesora powoduje, że w odbiorze społecznym może powstać usprawiedliwione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy przez Sąd Okręgowy w K. , co oczywiście nie służy budowaniu autorytetu wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2018 roku, sygn. akt V KO 41/18). Zatem troska o to, aby rozstrzygnięciom sądowym towarzyszyła społeczna świadomość, że są one niezależne od relacji zawodowych istniejących między pracownikami organów wymiaru sprawiedliwości, zwłaszcza orzekających w te samej apelacji, determinowała wydanie rozstrzygnięcia o przekazaniu niniejszej sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

Jednocześnie należy podkreślić, że fakt przekazania sprawy nie oznacza podważenia kwalifikacji sądu właściwego, lecz jest jedynie potwierdzeniem przez Sąd Najwyższy trafnej inicjatywy tegoż sądu, będącej wyrazem słusznego przekonania, że przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu stworzy lepsze warunki dla właściwego jej rozstrzygnięcia. Zapewni możliwość przeprowadzenia postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sądzie właściwym miejscowo. Sprzyjać będzie niewątpliwie ugruntowaniu przekonania, że wymiar sprawiedliwości realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10).

Z powyżej wskazanych względów Sąd Najwyższy zastosował instytucję właściwości delegacyjnej określoną w art. 37 k.p.k. i zdecydował o przekazaniu sprawy innemu sądowi równorzędnemu - Sądowi Okręgowemu w Z..

